

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak nr. 06/55647 van de rechtbank 's-Gravenhage
van 18 juni 2007 in het geding tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 18 oktober 2006 heeft de minister voor Vreemdelingen zaken en Integratie (hierna: de minister) een aanvraag van (hierna: de vreemdeling) om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 18 juni 2007, verzonden op 22 juni 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 19 juli 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) heeft een verweerschrift ingediend.

De Afdeling heeft de zaak ter zitting behandeld op 6 november 2007, waar de vreemdeling, in persoon en bijgestaan door mr. P. Scholtes, advocaat te 's-Gravenhage, en de staatssecretaris, vertegenwoordigd door mr. G.M.H. Hoogvliet, advocaat te 's-Gravenhage, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in de grieven 1 en 4 is aangevoerd kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000), met dat oordeel volstaan.

2.2. De vreemdeling heeft aan zijn aanvraag ten grondslag gelegd dat hij getuige is geweest van het vermoorden van personen in een taxi door federale agenten, bij die gelegenheid door die agenten is bedreigd en hiervan melding heeft gemaakt bij een onderdeel van het Openbaar Ministerie (hierna: het Forum) en dat hij als gevolg daarvan tweemaal door het Forum is opgeroepen om te getuigen. Vanwege latere telefonische en schriftelijke bedreigingen door de federale agenten heeft de vreemdeling geweigerd te getuigen en om die reden hangt hem, zo stelt hij, een gevangenisstraf van vijf jaar boven het hoofd. Zou hij wel getuigen, dan zou hij door de agenten worden vermoord, aldus de vreemdeling.

2.3. De minister heeft zich in het besluit van 18 oktober 2006 op het standpunt gesteld dat aan het relaas van de vreemdeling geen geloof wordt gehecht, aangezien hij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over voormelde gebeurtenissen. Daartoe heeft de minister het volgende in aanmerking genomen. De vreemdeling heeft ten aanzien van de vraag voor wie hij nu precies te vrezen heeft, tijdens het nader gehoor dat in het aanmeldcentrum (hierna: het nader gehoor AC) is afgenomen, verklaard problemen te hebben ondervonden van de federale politie. Volgens het

Country Report on Human Rights Practices 2005 betreffende Brazilië van het U.S. Department of State (hierna: het Country Report) is de federale politie echter, anders dan de staatspolitie en lokale agenten, niet betrokken bij moorden. Tijdens het nader gehoor dat in het opvangcentrum (hierna: het nader gehoor OC) is afgenomen, heeft de vreemdeling, anders dan hij heeft gesteld tijdens het nader gehoor AC, vervolgens verklaard te vrezen voor vier individuele federale agenten. Voorts heeft hij tijdens het nader gehoor AC ten aanzien van de telefonische bedreigingen door de federale agenten verklaard alleen de eerste keer te hebben opgenomen en daarna, wanneer hij werd gebeld vanaf hetzelfde telefoonnummer, niet meer te hebben opgenomen. Tijdens het nader gehoor OC heeft hij evenwel verklaard vaak de telefoon te hebben opgenomen en heeft hij voor het eerst verklaard op zijn telefoon tekstberichten met bedreigingen te hebben ontvangen. Ten slotte heeft de vreemdeling tegenstrijdige verklaringen afgelegd over de manier waarop hij getuige is geweest van de moord in de nacht van 10 januari 2006, over de plaats waar hij woonde en sliep na deze gebeurtenis, over de verdwijning van zijn huisgenoot, over de manier waarop de federale agenten aan zijn telefoonnummer zijn gekomen en over het moment waarop hij heeft besloten zijn land van herkomst te verlaten, aldus de minister.

2.4. De rechtbank heeft in de aangevallen uitspraak overwogen dat de minister, gelet op voormelde tegenstrijdigheden en nu hetgeen in het beroepsschrift is gesteld de vele tegenstrijdigheden in het relaas van de vreemdeling niet wegneemt, in redelijkheid tot het oordeel heeft kunnen komen dat het relaas van de vreemdeling ongeloofwaardig is.

2.5. In de tweede grief klaagt de vreemdeling, samengevat en zakelijk weergegeven, dat de rechtbank, door aldus te overwegen, heeft miskend dat hij met wat is gesteld in de correcties en aanvullingen, de zienswijze en de gronden van het beroep, voldoende opheldering heeft gegeven over de aan hem tegengeworpen tegenstrijdigheden. De vreemdeling betoogt in de zienswijze reeds te hebben toegelicht dat hij enerzijds, doordat hij getuige is geweest van de moord, problemen heeft ondervonden van de vier federale agenten en dat hij, doordat hij niet heeft voldaan aan zijn plicht te getuigen, anderzijds problemen heeft met de federale politie. Ten aanzien van de manier waarop hij getuige is geweest van de moord, stelt de vreemdeling dat hij in de zienswijze heeft uiteengezet waarom het niet onwaarschijnlijk is dat hij, pas nadat hij de hele straat had doorlopen, heeft gezien wat er aan de hand was. Hij heeft er immers op gewezen dat zijn zicht werd geblokkeerd door vrachtauto's. Ten slotte heeft de vreemdeling, zo stelt hij, ten aanzien van de vraag waar hij woonde en sliep na de gebeurtenis, in de correcties en aanvullingen op het nader gehoor OC reeds verklaard dat de tegengeworpen tegenstrijdigheid het gevolg is van een onjuiste vertaling van het woord *morar*, waarmee hij heeft bedoeld te zeggen dat hij iedere nacht langs zijn huis ging en niet dat hij daar ook iedere nacht sliep.

Voor zover al sprake zou zijn van tegenstrijdigheden in zijn verklaringen over het moment waarop hij op de hoogte was van de verdwijning van zijn huisgenoot, de manier waarop de federale agenten aan zijn telefoonnummer zijn gekomen en het tijdstip waarop hij besloten heeft

het land te verlaten, betreffen deze volgens de vreemdeling slechts bijzaken die niet zien op de hoofdlijnen van zijn relaas.

2.5.1. Ingevolge artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28 van die wet, afgewezen, indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen.

Het was derhalve aan de vreemdeling om de door hem aan zijn aanvraag ten grondslag gelegde feiten en omstandigheden tegenover de minister aannemelijk te maken, bijvoorbeeld door het overleggen van ter zake dienende documenten.

2.5.2. Bij de beoordeling van het asielrelaas gaat het meestal niet om de vraag, of en in hoeverre de verklaringen over de feiten die de asielzoeker aan zijn aanvraag ten grondslag heeft gelegd als vaststaand moeten worden aangenomen. De asielzoeker is immers veelal niet in staat en van hem kan ook redelijkerwijs niet worden gevergd zijn relaas overtuigend met bewijsmateriaal te staven. Om de asielzoeker, waar dat probleem zich voordoet, tegemoet te komen en toch een adequate beoordeling van de aanvraag in het licht van de toepasselijke wettelijke voorschriften te kunnen verrichten, pleegt de minister blijkens het gestelde in, ten tijde van belang, paragrafen C1/1.2, C1/3.2.2 en C1/3.3.4 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: de Vc 2000) het relaas en de daarin gestelde feiten voor waar aan te nemen, indien de asielzoeker alle hem gestelde vragen zo volledig mogelijk heeft beantwoord en het relaas op hoofdlijnen innerlijk consistent en niet-onaannemelijk is en strookt met wat over de algemene situatie in het land van herkomst bekend is. Bovendien geldt daarvoor als vereiste dat zich geen van de in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder a tot en met f, van de Vw 2000 opgesomde omstandigheden die afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van de verklaringen van de asielzoeker voordoet.

Wordt aan dat laatste vereiste niet voldaan, dan mogen ingevolge artikel 31 van de Vw 2000, mede gelet op de geschiedenis van de totstandkoming van die bepaling (Kamerstukken II 1998/99, 26 732, nr. 3, blz. 40-41) en volgens de ter uitvoering daarvan vastgestelde beleidsregels, in het relaas ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen; van het asielrelaas moet dan een positieve overtuigingskracht uitgaan.

2.5.3. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (onder meer in de uitspraak van 27 januari 2003 in zaak nr. 200206297/1; AB 2003, 286), komt de minister bij de toepassing van voormeld beleid in een concreet geval beoordelingsruimte toe. De minister beoordeelt de geloofwaardigheid van het asielrelaas op basis van uitvoerige gehoren en van vergelijking van het relaas met al datgene, wat hij over de situatie in het land van herkomst weet uit ambtsberichten en andere objectieve bronnen en wat hij eerder heeft onderzocht en overwogen naar aanleiding van de gehoren van andere asielzoekers in een vergelijkbare situatie. Dit overzicht stelt hem in staat die

beoordeling vergelijkenderwijs en aldus geobjectiveerd te verrichten. Het op deze wijze beoordelen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas door de minister brengt met zich dat de rechter die beoordeling terughoudend zal dienen te toetsen.

2.5.4. Niet in geding is dat de vreemdeling zijn identiteit, nationaliteit en reisroute voldoende met documenten heeft onderbouwd en dat na een eerdere uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 19 mei 2006, in zaak nrs. 06/21188 en 06/21187 in deze zaak, waartegen geen rechtsmiddelen zijn aangewend, het ontbreken van documenten ten aanzien van zijn asielrelaas niet meer aan de vreemdeling wordt toegerekend. De omstandigheid als bedoeld in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 wordt derhalve niet langer aan de vreemdeling tegengeworpen. Voor hem geldt dus niet het hiervoor onder 2.5.2. vermelde vereiste van de positieve overtuigingskracht.

2.5.5. Volgens paragraaf C1/3.2.1 van de Vc 2000, ten tijde van belang, is het, voor zover thans van belang, in het kader van de beoordeling van de geloofwaardigheid van het asielrelaas mogelijk dat het relaas van de vreemdeling uiteen valt in verschillende op zichzelf staande delen die elk afzonderlijk kunnen worden beoordeeld. In dat geval zal het zo kunnen zijn dat de ongeloofwaardigheid van een deel van het relaas, ook de geloofwaardigheid van alle andere delen van het relaas aantast, omdat dat deel moet worden aangemerkt als een essentieel onderdeel van het relaas.

Volgens paragraaf C1/3.2.3.4 van de Vc 2000, ten tijde van belang, kan, in het geval na het onderzoek naar het feitencomplex vraagpunten blijven bestaan, onder voorwaarden het voordeel van de twijfel worden gegeven. Daartoe is onder meer vereist dat de elementen in het verhaal die verifieerbaar zijn, kloppen.

2.5.6. Anders dan de beoordeling van de geloofwaardigheid van het asielrelaas, die tot de verantwoordelijkheid van de staatssecretaris behoort en door de rechter slechts terughoudend kan worden getoetst, kan de beoordeling of tegengeworpen tegenstrijdigheden betrekking hebben op een essentieel onderdeel van het asielrelaas en daarmee ook de andere delen van het asielrelaas aantasten in beginsel door de rechter zonder terughoudendheid worden beoordeeld.

2.5.7. Hoewel de minister het tegenstrijdig zijn van de verklaringen van de desbetreffende vreemdeling kan betrekken bij de beoordeling van diens relaas, heeft hij zich in het onderhavige geval ten onrechte zonder nader onderzoek te verrichten op het standpunt gesteld dat sprake is van ongeloofwaardigheid van een deel van het relaas dat zodanig essentieel is, dat daarmee de geloofwaardigheid van alle andere delen eveneens is aangetast. Daartoe wordt overwogen dat, behoudens nadere motivering van het tegendeel, gelet op het karakter van de tegengeworpen tegenstrijdigheden en hetgeen de vreemdeling terzake heeft verklaard, niet kan worden aangenomen dat hij ten aanzien hiervan niet of onvoldoende heeft voldaan aan de ingevolge artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 op hem rustende plicht, terwijl anderszins grond bestaat voor het oordeel dat bepaalde elementen van de tegengeworpen tegenstrijdigheden, maar ook

overige door de minister bij de beoordeling niet betrokken elementen van het asielrelaas, zoals bijvoorbeeld de door de vreemdeling gestelde melding bij het Forum, door de minister hadden kunnen worden geverifieerd. De rechtbank is hieraan ten onrechte voorbij gegaan.

In dit verband kan, ten aanzien van de verklaring van de vreemdeling dat hij vreest voor de federale politie, de ter zitting van de Afdeling ingebrachte stelling van de staatssecretaris dat naast het Country Report, ook andere algemene bronnen zijn geraadpleegd niet worden gevolgd, nu het besluit van 18 oktober 2006, noch het daarin ingelaste voornemen, daar blijk van geeft. Bovendien kan uit het Country Report, nu daarin niet in het bijzonder aandacht wordt besteed aan de federale politie, anders dan de staatssecretaris stelt, niet zonder meer worden afgeleid dat de federale politie niet betrokken is bij moorden.

Gelet op het vorenoverwogene slaagt de tweede grief.

2.6. In de derde grief klaagt de vreemdeling dat, door te overwegen dat niet is gebleken dat hij heeft getracht bij een andere, eventueel hogere, instantie bescherming te verkrijgen of dat dit op voorhand zinloos zou zijn, de rechtbank de motivering van het besluit van 18 oktober 2006 heeft aangevuld en daarmee buiten de grenzen van het geschil is getreden.

2.6.1. Ingevolge artikel 8:69, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht doet de rechtbank uitspraak op grondslag van het beroepsschrift, de overgelegde stukken, het verhandelde tijdens het vooronderzoek en het onderzoek ter zitting.

2.6.2. Blijkens het in het bestreden besluit ingelaste voornemen is het inroepen van bescherming van de autoriteiten tegengeworpen in het kader van de beoordeling of de vreemdeling aannemelijk heeft gemaakt gegronde vrees te hebben voor vervolging wegens zijn geloof. Nu uit het besluit van 18 oktober 2006, noch het daarin ingelaste voornemen, blijkt dat dit vereiste tevens is tegengeworpen in het kader van de beoordeling van zijn stelling dat hij in verband met het incident waar vier federale agenten bij betrokken waren voor zijn leven vreest, is de rechtbank met de in de derde grief bestreden overweging buiten de grenzen van het geschil getreden.

De grief slaagt.

2.7. Het hoger beroep is gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling, gelet op het vorenoverwogene, het inleidende beroep alsnog gegrond verklaren.

2.8. De staatssecretaris dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage van 18 juni 2007 in zaak nr. 06/55647;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep gegrond;
- IV. vernietigt het besluit van 18 oktober 2006, kenmerk 0604.26.0015.
- V. veroordeelt de staatssecretaris van Justitie tot vergoeding van bij de vreemdeling in verband met de behandeling van het beroep en hoger beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 966,00 (zegge: negenhonderdzesenzestig euro) geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand; het dient door de Staat der Nederlanden (het Ministerie van Justitie) aan onder vermelding van het zaaknummer te worden betaald.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. M.G.J. Parkins-de Vin en mr. R. van der Spoel, leden, in tegenwoordigheid van mr. J.H. van der Winden, ambtenaar van Staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

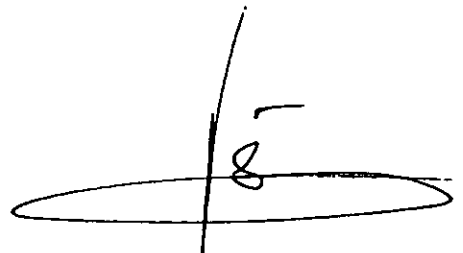
w.g. Van der Winden
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 23 mei 2008

348-555.

Verzonden: 23 mei 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and a smaller 'S' or 'Z' shape, enclosed within a horizontal oval.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Rechtbank 's-Gravenhage
sector bestuursrecht
vreemdelingenkamer, enkelvoudige kamer

UITSPRAAK
ingevolge artikel 8:77 Algemene wet bestuursrecht

Reg.nr : AWB 06/55647 BEPTDN

Inzake : , eiser, V-nummer , woonplaats
kiezende ten kantore van zijn gemachtigde, mr. P. Scholtes,
advocaat te 's-Gravenhage,

tegen : de Staatssecretaris van Justitie, verweerder,
gemachtigde mr. S. Pirs, ambtenaar ten departemente.

I. PROCESVERLOOP

1. Eiser is geboren op en bezit de Braziliaanse nationaliteit.

Op 26 april 2006 heeft hij een aanvraag ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet (Vw) 2000. Verweerder heeft op 29 april 2006 eiser schriftelijk mededeling gedaan van het voornemen de aanvraag af te wijzen. Bij besluit van 30 april 2006 heeft verweerder de aanvraag van eiser afgewezen.

Tegen dit besluit heeft eiser een beroepschrift ingediend bij de rechtbank. Bij uitspraak van 19 mei 2006 van deze rechtbank, zittingsplaats Amsterdam (AWB 06/21188 en 06/21187) is dit beroep gegrond verklaard, het bestreden besluit vernietigd en is aan verweerder opgedragen een nieuw besluit te nemen op de aanvraag van 26 april 2006.

Verweerder heeft op 12 september 2006 eiser schriftelijk mededeling gedaan van het voornemen de aanvraag van eiser wederom af te wijzen. Eiser heeft zijn zienswijze op deze mededeling schriftelijk naar voren gebracht. Bij besluit van 18 oktober 2006 heeft verweerder de aanvraag van eiser afgewezen.

2. Bij schrijven van 13 november 2006 heeft eiser tegen dit besluit een beroepschrift ingediend bij de rechtbank.

3. Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken ingezonden en een verweerschrift ingediend.

4. De openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden op 29 mei 2007. Eiser is niet ter zitting verschenen en heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn gemachtigde.

II. OVERWEGINGEN

1. In dit geding dient te worden beoordeeld of het bestreden besluit in het licht van de daartegen aangedragen beroepsgronden de toetsing aan geschreven en ongeschreven rechtsregels kan doorstaan.

2. Eiser heeft ter onderbouwing van zijn aanvraag - voor zover van belang en samengevat - het navolgende aangevoerd. Eiser is op 10 januari 2006 getuige geweest van een moordpartij door federale politieagenten. Daarbij is eiser bedreigd door de politieagenten. Hiervan heeft eiser melding gemaakt bij het Forum, naar zijn zeggen een onderdeel van het Openbaar Ministerie.

Eiser is door het Forum opgeroepen om te getuigen op 20 maart 2006 en 20 april 2006. Eiser heeft besloten om niet te verschijnen, omdat hij schriftelijk en telefonisch werd bedreigd. Eiser is gevlucht omdat hij wordt vermoord als hij getuigt tegen de federale agenten. Als hij niet getuigt hangt hem een gevangenisstraf van 5 jaar boven het hoofd.

3. Verweerder heeft met verwijzing naar artikel 31, eerste lid, Vw 2000 de aanvraag afgewezen. Verweerder heeft daarbij geconcludeerd dat aan het asielrelaas geen geloof kan worden gehecht.

4. In beroep heeft eiser het volgende aangevoerd.

Eiser stelt dat verweerder hem een ruimere termijn had moeten stellen om een vertaling te overleggen van het emailbericht van zijn advocaat. Bij de gronden van zijn beroepschrift legt eiser een vertaling over van 25 oktober 2006.

Voorts stelt hij dat zijn relaas strookt met informatie die bekend is over de algemene situatie in Brazilië. Hij verwijst hiertoe naar het Country Report on Human Rights Practice 2005 van het US Department of State van 8 maart 2006, naar rapporten van Amnesty International uit 2005, en naar een rapport van Human Rights Watch van 18 januari 2006.

Voorts stelt hij onder verwijzing naar de nader gehoren, de aanvullingen en correcties hierop en naar de door hem gemaakte situatieschets dat zijn verklaringen niet tegenstrijdig zijn en wel degelijk consistent.

5. Ingevolge artikel 29, eerste lid, Vw 2000 kan een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 Vw 2000 worden verleend aan de vreemdeling:

- a. die verdragsvluchteling is;
- b. die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen;
- c. van wie naar het oordeel van Onze Minister op grond van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van zijn vertrek uit het land van herkomst, in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van herkomst;
- d. voor wie terugkeer naar het land van herkomst naar het oordeel van Onze Minister van bijzondere hardheid zou zijn in verband met de algehele situatie aldaar.

(...)

Ingevolge het Vluchtelingenverdrag is sprake van vluchtelingschap in het geval dat de betrokkene, uit gegronde vrees voor vervolging wegens ras, godsdienst, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en hij de

Reg. Nr. AWB 06/55647 BEPTDN

3

bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen.

Ingevolge artikel 31, eerste lid, Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 afgewezen indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in samenhang met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen.

6. Blijkens de jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (ABRS), onder meer de uitspraak van 27 januari 2003 (JV 2003, 103), behoort de beoordeling van de geloofwaardigheid van de door de vreemdeling in zijn asielrelaas naar voren gebrachte feiten tot de verantwoordelijkheid van verweerder en dient die beoordeling door de rechter terughoudend te worden getoetst. Aan de orde is derhalve de vraag of verweerder, gelet op de motivering neergelegd in het voornemen en het bestreden besluit, gezien in het licht van de verslagen van de gehouden gehoren, de daarop aangebrachte correcties en aanvullingen en het gestelde in de zienswijze, in redelijkheid tot zijn oordeel over de geloofwaardigheid van het relaas kon komen.

Blijkens de Vreemdelingencirculaire 2000, hoofdstuk C1/3.2.1, C1/3.2.2 en C1/3.3.4, pleegt verweerder het asielrelaas en de daarin gestelde feiten voor waar aan te nemen, indien de asielzoeker alle hem gestelde vragen zo volledig mogelijk heeft beantwoord, het relaas op hoofdlijnen innerlijk consistent en niet onaannemelijk is en strookt met hetgeen over de algemene situatie in het land van herkomst bekend is.

De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het relaas van eiser niet geloofwaardig is. In het voornemen, gezien in samenhang met de bestreden beschikking heeft verweerder gemotiveerd uiteengezet waarom aan het asielrelaas van eiser wordt getwijfeld. Dat er blijkens de informatie over de algemene situatie in Brazilië wel sprake is van geweld en dat er ook moorden door de politie worden gepleegd, waarbij de rechtbank in het midden laat op het conto van welke politiediensten dit met name moet worden geschreven, doet aan het voorgaande niet af. Verweerder heeft kunnen overwegen dat eiser tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over de vraag van wie hij nu precies te vrezen heeft, over de manier waarop hij getuige is geweest van de moord in de nacht van 10 januari 2006 en over de plaats waar hij woonde en sliep na deze gebeurtenis. Verder heeft verweerder in aanmerking genomen dat eiser tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over de verdwijning van zijn huisgenoot, de manier waarop de federale agenten aan zijn telefoonnummer zijn gekomen, alsmede over de bedreigingen en het moment waarop hij heeft besloten zijn land van herkomst te verlaten.

Zo heeft eiser tijdens het nader gehoor van 28 april 2006 verklaard dat hij pas toen hij na drie dagen thuiskwam bemerkte dat zijn huisgenoot was verdwenen. Tijdens het nader gehoor van 3 augustus 2006 heeft eiser echter verklaard dat hij reeds op 11 januari 2006 bij de rechtbank de verdwijning van zijn huisgenoot heeft gemeld.

De rechtbank is van oordeel dat verweerder hetgeen eiser in beroep naar voren heeft gebracht op genoegzame wijze heeft weerlegd in zijn verweerschrift en in het verweer ter zitting. Hetgeen in het beroepschrift is gesteld neemt bovendien de vele tegenstrijdigheden in het relaas van eiser niet weg.

Gelet op het vorenoverwogene heeft verweerder het asielrelaas in redelijkheid ongeloofwaardig kunnen achten. Bovendien is niet gebleken dat eiser heeft getracht om bij een andere (hogere) instantie bescherming te verkrijgen of dat dit

Reg. Nr. AWB 06/55647 BEPTDN

4

op voorhand zinloos zou zijn. Verweerder heeft zich derhalve terecht op het standpunt gesteld dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde vrees voor vervolging als bedoeld in het Vluchtelingenverdrag heeft.

Gelet op het vorenstaande komt eiser niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, Vw 2000.

7. Gelet op de vorige rechtsoverweging heeft verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat evenmin aannemelijk is gemaakt dat eiser bij gedwongen terugkeer naar Brazilië een reëel risico loopt te worden onderworpen aan foltering, dan wel aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bij uitzetting dreigt dan ook geen schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). Eiser komt derhalve niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, Vw 2000.

8. Evenmin is gebleken van klemmende redenen van humanitaire aard, die verband houden met de redenen van het vertrek van eiser uit het land van herkomst. Verweerder heeft zich derhalve in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat eiser niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000.

9. Verweerder heeft gelet op het voorgaande de aanvraag terecht afgewezen.

10. Het beroep is derhalve ongegrond.

11. Er zijn geen termen aanwezig voor een proceskostenveroordeling.

Reg. Nr. AWB 06/55647 BEPTDN

5

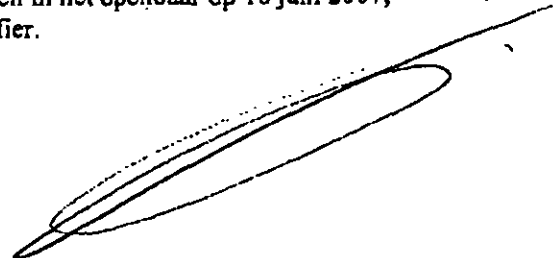
III. BESLISSING

De rechtbank 's-Gravenhage

RECHT DOENDE:

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. C. Fetter en uitgesproken in het openbaar op 18 juni 2007,
in tegenwoordigheid van mr. drs. I. Goud, griffier.

RECHTSMIDDEL

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier.

Bij het beroepschrift dient een kopie van deze uitspraak te worden overgelegd.

Het beroepschrift dient een of meer grieven tegen de uitspraak van de rechtbank te bevatten en moet geadresseerd worden aan de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC Den Haag (nadere informatie: www.raadvanstate.nl).

afschrift verzonden op:

22 JUNI 2007

Sector bestuursrecht

Voor copie conform
De griffier van de rechtbank 's-Gravenhage

Van Dijk Van Schijndel Menheere

Mr P.C.M. van Schijndel Mr L. van Dijk Mw Mr M.M. Menheere Mw Mr P. Scholtes

Per post en fax: 070-3651380
Afdeling Bestuursrechtspraak
van de Raad van State
Postbus 20019
2500 EA DEN HAAG

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
11 9 JUL 2007	
ZAAKNR.	
AAN:	V2
BEHANDELD: DO:	PAR:

2925-A

DUINWEG 9 2585 JT DEN HAAG TELEFOON (070) 354 64 24 TELEFAX (070) 354 98 04 www.dsmadvocaten.nl

Datum : 19 juli 2007
Betreft : Hoger beroep van
Ons kenmerk : PS/13064061.040
Uw kenmerk :
E-mail : pscholtes@dsmadvocaten.nl

HOGER BEROEP ingevolge de Algemene Wet Bestuursrecht (betreft: Asiel)

Geeft eerbiedig te kennen.

, geboren op , van Braziliaanse nationaliteit, wonende te St. Anna Parochie, aan de Middelweg West 176 (in het asielzoekerscentrum aldaar), te dezer zake domicilie kiezende te Den Haag, aan de Duinweg 9 (2585 JT), ten kantore van de advocaat en procureur Mr P. Scholtes, die, bepaaldelijk daartoe gevolmachtigd, dit hoger beroepschrift ondertekent en indient:

Appellant stelt bij deze beroep in tegen de uitspraak d.d. 18 juni 2007 (verzonden 22 juni 2007) van de Rechtbank te 's-Gravenhage, gewezen in een geschil tussen appellant en de minister voor vreemdelingen zaken en integratie, verweerder in deze. Een kopie van de bestreden uitspraak is hierbij aangehecht (prod. 1). Appellant meent dat met de bestreden uitspraak de aanspraken van appellant niet naar behoren zijn erkend.

GRIEF 1:

De Rechtbank heeft ten aanzien van de geloofwaardigheid beoordeeld of verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het relaas van appellant niet geloofwaardig is. De Rechtbank heeft de geloofwaardigheid van het asielrelaas slechts marginaal getoetst. De marginale toetsing van de geloofwaardigheid van het asielrelaas door de Rechtbank is in strijd met artikel 13 EVRM.

Ingevolge artikel 13 EVRM diende appellant bij een schending van een verdragsbepaling van het EVRM een effectief rechtsmiddel voor een nationale autoriteit aan te kunnen wenden. Er dient in ieder geval in één rechterlijke instantie over de schending van het EVRM te worden geoordeeld. De marginale toetsing is dusdanig beperkt dat er niet meer kan worden gesproken van een effectief rechtsmiddel.

Dit wordt bevestigd in het deelrapport "Invoering en uitvoering van de Vreemdelingenwet 2000 met betrekking tot asiel: een procesevaluatie" bij het advies van 29 augustus 2006 van de CEV

Rekening Dergengelden nr. 50.94.84.409 t.n.v. Stichting Beheer Dergengelden te Den Haag.

Van Dijk Van Schijndel Menheere is een samenwerkingsverband dat beroepsverenigingen omvat.
Iedere aansprakelijkheid is beperkt tot het bedrag dat onder onze beroepsaansprakelijkheidsverzekering wordt uitbetaald.
Van Dijk Van Schijndel Menheere is a partnership which includes professional corporations.
Any liability shall be limited to the amount which is paid out under our firms' professional liability insurance.

LINK
The Global Law Group
www.Linklink.nl

(Commissie Evaluatie Vreemdelingenwet 2000). Uit dit rapport komt naar voren dat diverse respondenten menen dat de jurisprudentie van de Afdeling met betrekking tot de marginale toetsing – in vergelijking met de situatie onder de oude wet – heeft geleid tot een vermindering van de individuele rechtsbescherming van de asielzoeker. Het betreft de jurisprudentie dat de rechter de beoordeling door de IND van de geloofwaardigheid van het asielverhaal terughoudend moet toetsen. De maatstaf hierbij is de vraag of grond bestaat voor het oordeel dat minister niet in redelijkheid tot zijn oordeel over de geloofwaardigheid van het relaas kon komen.

Naar aanleiding van de Evaluatie Vreemdelingenwet 2000 is er ook een wetsvoorstel ingediend tot wijziging van de Vreemdelingenwet (Tweede Kamer, vergaderjaar 2006–2007, 30 830, nr. 3) en invoering van artikel 82a Vreemdelingenwet. Het wetsvoorstel beoogt de te marginale toetsing door de Rechtbank aan te pakken. In dit wetsvoorstel wordt aan de rechtbank opgedragen om de geloofwaardigheid van het asielrelaas zelfstandig te beoordelen en zich dus niet te beperken tot een marginale toetsing van het oordeel van de IND daaromtrent. De rechtbank dient bij haar oordeel alle relevante feiten en omstandigheden te betrekken. Daartoe behoren ook de feiten en omstandigheden, genoemd in artikel 31, tweede lid, Vw 2000. Het is, anders dan onder de huidige jurisprudentie, echter niet zo, dat bijvoorbeeld het ontbreken van documenten (artikel 31, tweede lid, onder f) automatisch en altijd tot een andere toetsingsmaatstaf moet leiden; men zie paragraaf 3.1 van het algemeen gedeelte van deze toelichting. Een en ander impliceert, dat de rechter zo nodig ook de eigen onderzoeksbevoegdheden die de Awb hem biedt – zoals het horen van getuigen of het benoemen van deskundigen – kan inzetten om tot een verantwoord oordeel omtrent de geloofwaardigheid van het asielrelaas te komen.

De Rechtbank diende de geloofwaardigheid vol te toetsen.

Appellanten menen dat het rapport Evaluatie Vreemdelingenwet 2000, waarin wordt bevestigd dat er door de marginale toetsing door de Rechtbank geen sprake is van een adequaat rechtsmiddel, reden is voor een wijziging in de vaste lijn van de Afdeling.

GRIEF 2:

Voor zover de marginale toetsing door de Rechtbank zou zijn geoorloofd, dan had de Rechtbank op grond van de toepasselijke wet- en regelgeving niet tot het oordeel kunnen komen dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het relaas van appellant niet geloofwaardig is. De Rechtbank heeft door haar beoordeling in strijd gehandeld met artikelen 29 t/m 31 Vreemdelingenwet en de paragrafen 198 tot en met 219 van het Handbook on Procedures and Criteria for determining Refugee Status van de UNCHR.

De rechtbank, zittingsplaats Amsterdam heeft in haar beslissing van 19 mei 2006 beslist dat geloofwaardigheidsbeoordeling onjuist heeft plaatsgevonden en dat de beoordeling van de toerekenbaarheid van het ontbreken van documenten op onjuiste wijze heeft plaatsgevonden. Verweerder heeft thans het tweede lid van artikel 31 Vreemdelingenwet 2000 niet langer tegengeworpen.

Zoals de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State heeft overwogen in de uitspraak van 27 januari 2003 (in zaak nr. 200206297/1; JV 2003/103 en NAV 2003/100) pleegt de minister het relaas van de asielzoeker en de daarin gestelde feiten voor waar aan te nemen, indien de asielzoeker alle hem gestelde vragen zo volledig mogelijk heeft beantwoord en het relaas op hoofdlijnen innerlijk consistent en niet-onaannemelijk is en strookt met wat over de algemene situatie in het land van herkomst bekend is.

In de Memorie van Toelichting bij invoering van de Vreemdelingenwet 2000 (Tweede Kamer, vergaderjaar 1998–1999, 26 732, nr. 3, p. 40) wordt ten aanzien van de beoordeling van het asielrelaas uitdrukkelijk verwezen naar de paragrafen 198 tot en met 219 van het Handbook on Procedures and Criteria for determining Refugee Status van de UNCHR. Deze paragrafen kunnen worden geacht te zijn geïmplementeerd in de wet, waardoor de rechter rechtstreeks aan deze paragrafen kan toetsen.

In paragraaf 199 van het Handbook vermeldt:

"While an initial interview should normally suffice to bring an applicant's story to light, it may be necessary for the examiner to clarify any apparent inconsistencies and to resolve any contradictions in a further interview, and to find an explanation for any misrepresentation or concealment of material facts. Untrue statements by themselves are not a reason for refusal or refugee status and it is the examiner's responsibility to evaluate such statements in the light of all circumstances of the case."

Appellant heeft in de aanvullingen en correcties, de zienswijze en de gronden van het beroep opheldering gegeven over door verweerder gestelde tegenstrijdigheden en gesteld dat door deze verklaring de tegenstrijdigheden zijn weg genomen. Voorts heeft hij aangevoerd dat, voor zover er nog tegenstrijdigheden zouden zijn, deze tegenstrijdigheden slechts de grammatica of bijzaken betreft en niet de hoofdlijnen van zijn asielrelaas raken.

De Rechtbank stelt dat verweerder heeft kunnen overwegen dat appellant op de volgende punten tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd. Appellant zal hier nog een korte reactie op geven en verwijst voor het overige naar hetgeen in de zienswijze en gronden van het beroep is aangevoerd.

- Van wie hij nu precies te vrezen heeft -> zienswijze: *"Verzoeker wenst te verduidelijken dat hij doordat hij getuige is van de moorden problemen heeft met de vier federale agenten. Omdat hij niet heeft voldaan aan zijn plicht om te getuigen heeft hij problemen met de hele federale overheid/politie, omdat hij vanwege het niet verschijnen als getuige strafrechtelijk zal worden vervolgd."* Er is geen sprake van een tegenstrijdigheid. Het is overigens ter beoordeling van verweerder of hij op grond van de materiële feiten vrees voor vervolging of onmenselijke behandeling en bestraffing heeft en hierom bescherming behoeft, zodat dit gedeelte van het relaas niet betrokken dient te worden bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van het relaas;
- Over de manier waarop hij getuige is geweest van de moord -> zienswijze: *"Verzoeker heeft een duidelijke verklaring afgelegd en dit ook nog eens met een tekening verduidelijkt. Uit de tekening blijkt dat verzoeker toen hij zag wat er gebeurde al nagenoeg voor de deur van zijn huis stond.... Op het moment dat hij zijn straat inliep had hij nog geen zicht op wat er gebeurde. Het zicht werd geblokkeerd door de vrachtauto's."* In de beslissing stelt verweerder dat hetgeen in het voornemen is gesteld over tegenstrijdigheid in de verklaring over het wapen komt te vervallen, maar dat het nog steeds onwaarschijnlijk wordt geacht dat appellant pas heeft gezien wat er aan de hand was, nadat hij de hele straat was doorgelopen. Deze onwaarschijnlijkheid baseert verweerder niet op door appellant afgelegde tegenstrijdige verklaringen. Het relaas van appellant is op dit punt consistent en bevat geen tegenstrijdigheden, zodat verweerder het relaas op dit punt ingevolge de Vreemdelingenwet/Handbook geloofwaardig diende te achten. Verweerder heeft zich dan ook niet op het standpunt kunnen stellen dat het relaas op dit punt ongeloofwaardig was.
- Over de plaats waar hij woonde en sliep -> aanvullingen en correcties: *"In het eerste gehoor is de term 'Morar' gebruikt. Dit betekent wonen in de zin van officiële woonplaats/adres van inschrijving. Het adres is in de periode januari 2006 tot 22 april 2006 zijn officiële woonplaats geweest. Voor verblijven wordt het wordt 'Ficar' gebruikt. Hij heeft 1,5 a 2 weken in het hotel verbleven en verbleef vervolgens op zijn werk.... Verzoeker heeft voorts verklaard: 'Ev Passava todas as noites lá'. Dit kan op twee manieren worden vertaald. 1. Ik verbleef er iedere nacht OF 2. Ik ging er iedere nacht langs. Verzoeker heeft het laatste bedoeld en de vertaling is onjuist. De vertaling onder 1 komt ook overeen met hetgeen hij in het vrije relaas heeft verklaard."* Appellant heeft reeds in de aanvullingen en correcties het een en ander rechtgezet, zodat verweerder nog ten onrechte spreekt van een tegenstrijdigheid. Ingevolge paragraaf 199 van het Handbook dient eiser in staat te worden gesteld om opheldering te geven over eventuele inconsistenties. Het is zelfs de taak van verweerder om een verklaring te vinden voor eventuele inconsistenties. Nu appellant een verklaring heeft gegeven, kan verweerder zich niet in redelijkheid op het standpunt stellen, dat het relaas (op dit punt) ongeloofwaardig was.
- Over de verdwijning van zijn huisgenoot -> zienswijze: *"Verzoeker heeft in het rapport nader gehoor OC gecorrigeerd dat hij bij het forum geen verklaring heeft afgelegd over de verdwijning van zijn vriend, omdat die nog niet was verdwenen of hij nog niet wist van de verdwijning. Hij ontkent dit op een eerder tijdstip wel te hebben verklaard. Op het aanmeldcentrum is het nader gehoor beperkt met cliënt doorgenomen en dit punt heeft cliënt niet met de behandelend*

advocaat besproken." Ingevolge paragraaf 199 van het Handbook heeft appellant het recht om onjuistheden of tegenstrijdigheden in een aanvullend interview recht te zetten. Appellant heeft van deze mogelijkheid gebruik gemaakt. Verweerder kon niet handhaven dat er sprake was van een tegenstrijdigheid en kon zich in redelijkheid niet op het standpunt stellen, dat het relaas (op dit punt) ongeloofwaardig was. Voor zover verweerder zich wel op dit standpunt heeft kunnen stellen, betreft dit punt niet de hoofdlijnen van het asielrelaas, zodat een tegenstrijdigheid op dit punt niet mag leiden tot de conclusie dat het asielrelaas ongeloofwaardig is.

- Over de manier waarop de federale agenten aan zijn telefoonnummer zijn gekomen -> *zienswijze: "In het vrije relaas (p. 4 NG AC) verklaart verzoeker, dat zij zijn gegevens hebben genoteerd om hem te kunnen traceren. Hij verklaart niet op welke wijze dit is gebeurd. Op p. 6 verklaart hij zij vroegen mijn ID kaart en mijn mobiele nummer en hebben deze gegevens genoteerd. Ook hier verklaart eiser niet op welke wijze hij het mobiele nummer heeft gegeven (heeft hij dit verteld of heeft men de gegevens overgenomen van de nota waarop het nummer staat vermeld). Voor zo ver er kan worden gesproken van tegenstrijdigheden, dan zijn deze gecreëerd door de wijze van ondervragen van verweerder: stellen van dubbele vragen. Verzoeker heeft in de aanvullingen en correcties aangegeven dat de politie het telefoonnummer op beide manieren heeft verkregen. De politie heeft het nummer genoteerd, verzoeker gevraagd het nummer te geven (om te kijken of hij de waarheid sprak) en ter dubbele controle ter plekke het nummer gebeld."* Ook op dit punt had verweerder gezien de eisen van de wet en het handbook in redelijkheid niet tot de conclusie kunnen komen dat het relaas ongeloofwaardig was.
- Over het tijdstip waarop hij heeft besloten om het land te verlaten -> *zienswijze: "Het tijdstip van de beslissing om het land te verlaten is irrelevant voor de beoordeling van het asielrelaas. Er zit een verschil tussen het opvatten van een idee, het plannen van een vertrek en de realisatie daarvan."* Verweerder stelt hierover in de bestreden beslissing, dat wisselende en inconsistente verklaringen over welk onderdeel van het asielrelaas dan ook, iets zeggen over de geloofwaardigheid van die verklaringen en daarmee over de geloofwaardigheid van het relaas. Deze opvatting van verweerder is in strijd met de wet en met het handbook. Appellant verwijst op dit punt tevens naar de hiervoor aangehaalde uitspraak van uw Afdeling van 27 januari 2003, waarin uw Afdeling heeft overwogen, dat verweerder het relaas van de asielzoeker en de daarin gestelde feiten voor waar aan te nemen, indien de asielzoeker alle hem gestelde vragen zo volledig mogelijk heeft beantwoord en het relaas op hoofdlijnen innerlijk consistent en niet-onaannemelijk is en strookt met wat over de algemene situatie in het land van herkomst bekend is. Derhalve heeft de Rechtbank ten onrechte overwogen, dat verweerder in redelijkheid heeft kunnen oordelen dat het asielrelaas (op dit punt) ongeloofwaardig is, nu verweerder heeft geoordeeld in strijd met het recht.

Zoals uw afdeling eerder heeft overwogen in de uitspraak van 27 januari 2003, pleegt de minister het relaas van de asielzoeker en de daarin gestelde feiten voor waar aan te nemen, indien de asielzoeker alle hem gestelde vragen zo volledig mogelijk heeft beantwoord en het relaas op hoofdlijnen innerlijk consistent en niet-onaannemelijk is en strookt met wat over de algemene situatie in het land van herkomst bekend is. Indien aan de door uw Afdeling geschetste voorwaarden wordt voldaan, staat het de Minister niet meer vrij om de aanvraag op ongeloofwaardigheid af te wijzen. De Rechtbank heeft dan ook niet kunnen oordelen dat verweerder in redelijkheid heeft kunnen concluderen tot ongeloofwaardigheid van het asielrelaas en dat appellant geen bescherming behoeft van de Nederlandse autoriteiten wegens vrees voor vervolging / vrees voor onmenselijke behandeling of bestraffing.

GRIEF 3:

De Rechtbank overweegt voorts dat het niet is gebleken dat eiser heeft getracht om bij een andere (hogere) instantie bescherming te verkrijgen. Echter dit is nooit door verweerder tegengeworpen, zodat de Rechtbank op dit punt buiten haar bevoegdheid is getreden.

GRIEF 4:

De Rechtbank stelt voorts dat verweerder de gronden van het beroep in het verweerschrift voldoende heeft weerlegd. Appellant heeft geen kopie ontvangen van het verweerschrift, zodat hij niet in staat is gesteld om op deze (nieuwe) motiveringen te reageren. Voor zover de motiveringen

[REDACTED]

nieuw zijn en niet terug zijn te vinden in de beslissing, stond het de Rechtbank niet vrij om dit in haar beoordeling mee te nemen en had tot het oordeel moeten komen dat het relaas onvoldoende is gemotiveerd.

REDENEN waarom appellant uw afdeling vraagt het onderhavige hoger beroep gegrond te verklaren, de bestreden uitspraak van de Rechtbank en het daaraan voorafgaande weigeringsbesluit van de minister voor vreemdelingenzaken en integratie te vernietigen en te bepalen dat aan appellant alsnog een verblijfsvergunning asiel dient te worden verstrekt, althans te bepalen dat verweerder opnieuw dient te beslissen op het verzoek.

Tevens wordt verzocht te bepalen dat de kosten van rechtsbijstand door de Staat der Nederlanden, zowel terzake van de onderhavige procedure als ook terzake van de voorgaande procedure bij de rechtbank, dient te worden vergoed.

Mr P. Scholtes

Advocaat-gemachtigde en bepaaldelijk gevolmachtigd tot het aanwenden van dit rechtsmiddel.